

Autor: Jake Bowyer

„Den nula“ v Jižní Africe označuje den, kdy Kapskému Městu, druhé největší aglomeraci v zemi, dojde voda. Toto datum bylo podle všeho **posunuto na listopad**. Až nastane, ani ten nejlepší přidělový systém na světě a šetření už nebudou žízňným, přehřátým a zpceným obyvatelům města na **Mysu Dobré naděje** nic platné.

Všichni komentátoři se shodují, že za nesnáze Kapského Města může výhradně neschopnost jihoafrické vlády. Jižní Afrika patří k zemím s největším přírodním bohatstvím na světě, a přesto se jí „zásluhou“ kleptokratického režimu řízeného stranou Africký národní kongres (ANC) a někdejšího prezidenta Jacoba Zumu nedostává základních potřeb vůbec, nebo v nedostatečné kvalitě. Zní to hodně podobně jako **Flint**, že ano? Není to náhoda, Flint a Kapské Město mají totiž hodně společného.

Po dlouhých letech nekompetentní vlády přinutilo 15. února jihoafrické Národní shromáždění nenáviděného **prezidenta Zumu** k demisi. Na Zumou potřísněný trůn nastoupil **Cyril Ramaphosa**, úspěšný byznysmen, který byl dříve pro své zásluhy při vyjednávání o konci apartheidu označován za přirozeného nástupce nejsvětějšího Nelsona Mandely. Rozhodně ho však nečeká nic snadného.

Mezinárodními médii vychvalovaný Ramaphosa, vynášený do nebes coby umírněný muž,

schopný skoncovat s excesy, jež „duhový národ“ sužují od roku 1994, však bez otálení přišel s kontroverzním legislativním návrhem.

V úterý (27. 2. 2018) prošel parlamentem dodatek k článku 25 jihoafrické ústavy, který umožňuje vládě bez náhrady zkonfiskovat pozemky v soukromém vlastnictví. Bez ohledu na zemi, kde k tomu dojde, se v podobných případech vždy jedná o svévolný a hanebný zásah, proti němuž je třeba rozhodně bojovat. V Jižní Africe je však nebezpečí tím větší, že článek 25 v podstatě dává černošské většině „právo“ obsadit pozemky bělošských farmářů. Nejedná se však o krok bezprecedentní: v Zimbabwe (někdejší bělochy ovládané Rhodesii) začal stát v roce 2000 zabírat bělošské i černošské farmy. Příkladně 804 farmářů (z drtivé většiny bělochů) kvůli tomu prchlo do sousední Zambie nebo hledalo štěstí na jiném kontinentě. Tato „pozemková reforma“ přeměnila „obilnici Afriky“ na zemi sužovanou hladem. Očekávaná délka života v zemi se propadla na 59 let a do roku 2007 vystoupala cena bochníku chleba na bilion zimbabwských dolarů.

Jižní Afrika se teď podle všeho chystá omyl Zimbabwe zopakovat. Zbývá už jen poslední krok: ratifikace dodatku parlamentním Výborem pro ústavní kontrolu. Ramaphosa se v celé záležitosti snaží hrát úlohu nestranného liberála, když podle něj „spravedlivé kroky“ musejí „sjednotit národ“. Ramaphosa také varoval před horlivci: „Není sebemenší důvod k panice a válečné rétorice. Obdělávání půdy musí pokračovat, jako by se nic nezměnilo, stejně jako investice do pozemků.“

Nenechte se však jeho mírnými slovy ošálit – ve svém prvním projevu po zvolení do úřadu prezidenta Ramaphosa prohlásil, že jeho vláda napraví nerovnosti mezi černochoy a bělochy: ve výsledcích testů, míře zaměstnanosti, finančním úspěchu i vlastnictví půdy. Prezident dal jasně najevo, že příčinou těchto nerovností nejsou vrozené mezirasové rozdíly v oblasti kultury, nakládání s časem a stabilitě rodin, ale rasismus.

Jeho postoj k záborům půdy je o to nebezpečnější, že ho podporují i **Bojovníci za ekonomickou svobodu (EFF)**, ostře protibělošská a protiasijská strana Julia Malemy. Nějak takto by vypadala politická revoluce „progresivních“ („woke“) barevných v západních zemích s novou bělošskou menšinou. Na rozdíl od Ramaphosy a umírněnějšího ANC totiž stoupenci EFF nijak neskrývají, že pravým obsahem článku 25 je rasový revanšismus. **Na svém twitterovém účtu pak už EFF prozradila, že jakmile se vypořádají s bělochy, bude jako další na řadě jihoafrické obyvatelstvo indického a orientálního původu.**

„Číňané jsou jako Indové. Myslí si, že mají blízko k bělošství. Když praktikují rasismus, jsou horší než běloši. Najdou se dokonce i černoši, kteří napodobují bělošství. Musíme se tomu postavit,“ prohlásil Malema a dočkal se za to záplavy obdivných retweetů.

Takto vypadá panafrická budoucnost: nekonečné požadavky rasově ukřivděných na účet trpícího obyvatelstva, jemuž bylo vymýváním mozků vštěpeno, že všechno nečernošské je špatné. Dokonce i obvykle dosti bázlíví občanští nacionalisté z „*Alt-lite*“ se plnou vahou své mediální přítomnosti pokusili přivést pozornost k probíhající rasové zkáze v Jižní Africe, když se osobnosti jako Lauren Southernová a Katie Hopkinsová vydaly do Jižní Afriky, aby ukázaly, co se tam skutečně děje. Netřeba asi dodávat, že skutečnost není zrovna růžová.

Všechn tento teror a hrůza je samozřejmě založený na lžích. Snad až tři sta tisíc bělošských rodin se od roku 1994 stalo obětmi útoků, znásilnění, mučení a vražd při útocích na farmy povzbuzených vládou šířenými nepravdami. Největší z nich je jistě ta, že bílí Jihoafričané ukradli půdu bantuským černochům. To je ovšem nehorázná lež.

Pravda je taková, že když první Holanďané přistáli u Mysu Dobré naděje, jediní původní obyvatelé, na něž narazili, byla hrstka Khoisanů, známých jako „Křováci“. Zuluové a další bantuské skupiny začaly na východ jižního cípu Afriky migrovat teprve v 19. století, když už bílí Jihoafričané, všeobecně označovaní jako „Búrové“, obdělávali tamní půdu přes dvě století.

To ale není jediná nepříjemná o Jižní Africe. Tak kupříkladu tolik nenáviděný apartheid poskytoval svým černošským občanům lepší bezpečnost než vlády po roce 1994. Ve svobodné Jižní Africe každý rok umírá rukou černošských vrahů víc černých obyvatel, než kolik jich usmrtil režim apartheidu za celou dobu trvání své existence. Před nástupem „polepšeného“ teroristy a zapřísáhlého komunisty Mandely k moci patřila Jižní Afrika k nejbohatším zemím kontinentu s vyspělým zdravotnictvím a jadernými zbraněmi. Za vlády oněch zlotřilých bělochů se velikost černošské populace ztrojnásobila.

Tragická sága bílé Jižní Afriky by měla být důrazným varováním pro všechny země

evropských osadníků. Bělošští Jihoafričané, se svým smíšeným holandským, hugenotským francouzským, německým, portugalským, anglickým a řeckým původem, se v mnohém podobají bělošským populacím Spojených států, Kanady, Austrálie a Nového Zélandu. Ve všech vyjmenovaných zemí se rychle šíří protibělošské nálady, včetně všeobecných oslav upadající bělošské porodnosti. **Osud jihoafrických Búrů je však temnější a ukazuje nám, jak by mohla vypadat budoucnost bělochů v postavení menšiny.**

Jižní Afrika patří k Západu. Búrové a **Britské impérium** vybudovali zemi i všechno dobré v ní. Za Jižní Afriku stojí za to bojovat a pokusit se ji zachránit – kvůli lidu Jižní Afriky i zdraví našich duší.

Úvaha Jake Bowyera **Zero Day For South Africa** vyšla na stránkách Thermidor Magazine 2. března 2018.